

foreslaaede Promille 1,2 med 4,103 og dividere det med 4,002, og saa komme vi ikke til 1,25, men til 1,23 for at holde os til trecifrede Tal. Altsaa selve det af den højtærede Finansminister fremsatte Tal giver mig ikke saa ganske lidt Haab om, at det skal lykkes at gennemføre Forslaget end ogsaa uden at gaa højere end til 1,2, thi jeg har en vis Følelse af, at det vil volde ikke saa ganske lidt Vanskelighed at faa Tallet 1,2 sat til Vejrs til 1,25. Jeg har vist dermed sagt det væsentlige af, hvad jeg har at sige til den højtærede Finansminister. Jeg bringer ham endnu en Gang en Tak, fordi jeg har det absolutte Indtryk baade af den højtærede Finansministers Ord og i det hele taget af den Maade, han har taget det paa, at han, hvis han kan, vil hjælpe os til at faa et Resultat ud af det, og det er for mig Hovedsagen i dette Spørgsmaal.

Saa har jeg nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Lad os tage alle de egentlige Realiteter med Hensyn til dette Forslag først. Den højtærede Indenrigsminister var inde paa, at det vilde blive nødvendigt at forandre det i den kommunale Ejendomsskyldlovs § 21 staaende Tal, 2,3, for Københavns Kommune. Ja, det ere vi fuldstændigt villige til fra Forslagsstillernes Side; vi have ikke glemt det, men vi have ikke set det for os som vor Opgave at rode omkring i alle mulige Kroge — jeg var for Resten klar over, at der ikke var ret mange —, hvor der skulde indføres Ændringer. Men ligesom det har været vor Agt at give Statskassen fuld Ækvivalent, lige saa fuldt har det været vor Agt at give Kommunerne fuld Ækvivalent, men heller ikke mere; der er ingen Grund til at gaa højere, men det stillede den højtærede Indenrigsminister jo heller ikke Forslag om. At Tallet for Københavns Vedkommende staa fast, 2,3 pro mille, er jeg klar over; men hvorvidt det samme er Tilfældet for Købstædernes Vedkommende, er jeg ikke ganske klar over; men den højtærede Indenrigsminister oplyste, at der for deres Vedkommende vilde være at foretage positive Ændringer i de Regler, som de have vedtaget, og som ere blevne sanktionerede af Indenrigsministeriet. Altsaa, til at give

Ækvivalent der ere vi fra Forslagsstillernes Side fuldt ud villige.

Jeg finder i og for sig ikke stor Anledning til at genoptage en Debat om Hartkornsskatterne, men helt at tie stille til den højtærede Indenrigsministers Tal kan jeg nu alligevel ikke; jeg skal imidlertid se at gøre det meget kort. Den højtærede Minister begyndte med at sige, at de Oplysninger, han har fra Udvalget, altsaa det Materiale, som jeg har benyttet, ikke have rokket ved Ministerens Overbevisning. Det er muligt, og det er beklageligt; men jeg kan forsikre den højtærede Indenrigsminister om, at hans Materiale heller ikke har rokket min Stilling; det kan han være ganske rolig for, saa paa det Punkt kunne vi kvittere med hinanden. Saa kom den højtærede Indenrigsminister med en Udtalelse, der gik igen Gang efter Gang, at den Lettelse, som de smaa Ejendomme faa — de, der faa Lettelse efter Ejendomsskyldloven —, er rent minimal. Ja, den er ikke mere minimal, end Forhøjelsen vilde være, de afbalancere hinanden; det bliver Hip som Hap. (Modsigelse af *Indenrigsministeren*). Ja, jeg ved godt, hvad den højtærede Indenrigsminister vil sige; han vil komme med den samme Udtalelse som før, at den enkelte store kan komme til at modbalancere 20 eller maaske mange flere smaa. Ja, det er rigtigt, men ganske det samme bliver Tilfældet, hvis vi gaa den modsatte Vej; saa vil det atter være den store, der faar Fordelen, han vil komme til at afbalancere mange smaa. Beløbene ere gennemgaaende ikke store, det er klart, for de give ikke synderlig Skat og ville heller ikke komme til det, hverken efter Hartkornsskat eller efter Ejendomsskyld eller efter dette Forslag her. Det er for de smaa Ejendomme, set fra vort Syn her, Bagateller, der er Tale om, men det kan virkelig godt være ret betydeligt for dem. Det højeste, jeg er stødt paa — det vil jeg slet ikke fremhæve som nogen Norm, for det er det ikke, det viser sig, at der ogsaa der kan være meget store Forskelligheder —, men det højeste, jeg for det rene Landbrugs Vedkommende er stødt paa, er et Tilfælde, hvor en Ejer vilde komme til at svare til Amt og Kommune